

Кремуций.

Да съднемъ, ако щешъ. (*Свѣдатъ.*)

Сатрий.

Ти си занимавъ вѣчно съ своята история; потъналъ си въ преминалото и не щешъ да знаешъ какво произлиза около тебе. Нисегина, множество работи сж тѣй лоши, щото са бихъ скрилъ отъ тѣхъ не само въ гѣнци, но и въ гробътъ; но се пакъ това синьо небе на нашата щастлива Авзония, тая блѣскава зеленина, тие отливи отъ даровете на Флора и на Помона — сичкото това струва, наистина, да са пожизъе на съвѣтъ. Или още много нѣща на земята, които ни накарватъ баремъ на време да забораваме и тиралете, и шлюлете, и лжетелите . . . Е, какъ върви твоята работа?

Кремуций.

Азъ свършихъ вече своятъ трудъ.

Сатрий.

Какъ? Доведе ли своята история до нашето време?

Кремуций.

Доведохъ я до Филипинската битва. Съ концътъ на республиката са свърши моята история.

Сатрий.

А по-нататакъ не щешъ да продължавашъ? Наистина, приятелю, — не та съвѣтвамъ. Даже и съ това, щото си написалъ, бѣди по-предпазливъ, сега е такава време, щото могатъ да са придератъ до сказанията и за о-